

peale õra ja oli hea, et ta suri, waerwa ta
sai küll náha. Aga suri ometi oma maale ja
oma rahva keskele; seda ta ika igatses!" —
„Möh, kas siis tuled wðeralt maalt?" küssis
Raie. „Euleme kaugelt, soojalt maalt, mis
kullamaaks liideti! aga ma ei leidnud kulda
ega ðonne. Oh need petjad, kelle sõna peale
ma siit õra lâksin; wðtku neid — — —!"
Ja siis tahtis needma hakkata, aga naine kee-
las: „õra sajata! see teeb su håda suuremaks!
eks olnud su oma rumalus, et tûhja juttu
uškusid! — ja kes nii waene, mis sa veel
hakkab teed käima!" Kui mees seda kuulis,
ajaš kulmu kortsu ja ütles: „Waene! ega ma
minnes ei olnud waene! nûud, jah nûud olen
waesem kui waene! Mul oli wilja ja weiksid,
riided ja riistu, kõik mûisin mitme saea
rubla eest, aga suurem hulk kulus tee
peal õra, mis járele oli, sellega hakasin pea
jálle tagasi tulema. Oh seda õtarââkimata
håda, mis náha saime! Kerjates püüdsime
edasi ja nûud mu warandus on need rába-
lad, mis mul siin náha on, elan armust, kui

armu ei leia, siis elan náljast! seda on mul
enam kui tarvis!" Naine ütles: „Ets seda
ole ammu juba aealehed kuulutanud; ei taht-
nud uškuda, nûid náen oma silmaga! On
aga töö, mis kirjas seisab: ela omal maal,
toida ennast rahuga! — Aga, kuule mees!
laps karjub ühte puhku, mis fest wåetimast
nûid saab?" „Loodan, et pea sureb," ütles
mees; „olen juba túdinenu, ei tee ta muud
kui karjub ööd ja páâwad!" „Oh waene lugu!"
ütles naine kurtes, „kas håda armu su súda-
mest kautanud?" Ja kui nûid laps enam veel
kisendas, nagu taewost abi ndudis, mis oma
wanemast ei leidnud, siis palus Raie seda
wåetimad náha, „ehk naine tunneb lapse håda!"
Mees tööstis mõne rábala kimbu eest õra, ja
siis wðttis veel ühe ja selle panni naise kätte
peale: „Seal ta on!" Ja töoste, mudarulli
sees oli laps, lapse pea ümber wana lamba
naha tük mässitud, sârgi ja mähkmete asemel
surnud ema wana kõrt, mis wága pahaste
haises. Laps nutis, Raie nutis, aga isa ja
pitkaküuega pojus oliwad kui puu ja pak, ei